

PROP DE VOSALTRES

Paràboles de la Misericòrdia (III): El Pare misericordiós

Entre totes les paràboles de la misericòrdia que trobem en l'Evangeli de sant Lluç, la més coneguda és la del fill pròdig. Estem davant de la que alguns exegetes consideren «la paràbola per excel·lència». L'Església ens l'ofereix com a text evangèlic per a la celebració de l'Eucaristia d'aquest quart diumenge de Quaresma. Actualment hi ha un gran consens entre els estudiosos de la Sagrada Escripura en què el personatge més important de la paràbola no és el fill que ha marxat de casa, sinó el pare que l'acull amb una «compassió excessiva» quan aquest torna. Per això molts pensen que se li hauria de canviar el títol: no és pròpiament una paràbola dedicada al fill pròdig, sinó al pare misericordiós.

Estem davant d'una paràbola amb què Jesús pretén justificar el seu comportament front a les murmuracions dels fariseus i escribes que, al veure que «els publicans i els altres pecadors s'acostaven tots a Jesús per escoltar-lo» (Lc 15,1), deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells» (Lc 15,2). Per respondre a aquestes crítiques, Jesús els diu tres paràboles: la de l'ovella perduda i trobada (Lc 15,3-7), la de la moneda perduda i trobada (Lc 15,8-10) i la del fill pròdig, que també «estava perdut i l'hem trobat» (Lc 15,24.32).

En aquesta última, Jesús ens situa davant d'un cas extrem. La decisió del fill menor és el rebuig

més gran que puga tindre un fill cap a un pare: demanar l'herència en vida del pare és com desitjar-li la mort. Abandonar la casa és dir-li que ja no vol saber res d'ell. Les mateixes motivacions del fill al tornar no estan inspirades per l'amor, sinó per l'interès. La necessitat és tan gran que el porta a superar la vergonya. La reacció del pare se situa en l'extrem oposat: per a ell, el seu fill continua sent el seu fill, per molt gran que haja sigut el

seu menyspreu. Mentre que els escribes i fariseus veuen els pecadors com a tals, Déu els veu com a fills seus. Jesús té aquesta mirada del Pare: el pecador no deixa de ser fill de Déu.

El pare, al veure el fill, «es commogué» (Lc 15,20). No li deixa acabar el discurs que s'havia preparat. Immediatament el restitueix a la dignitat de fill i celebra un banquet. Així manifesta l'alegria que hi ha en el cel quan un pecador es converteix (Lc 15,7.10). Jesús ens descobreix que el cor de Déu no és el d'un jutge implacable, sinó el d'un pare misericordiós.

En les tres paràboles es destaca l'alegria que senten el pastor quan troba l'ovella (Lc 15,5), la dona quan troba la moneda (Lc 15,9) i el pare quan el fill torna a la casa (Lc 15,20); i la invitació a compartir eixa alegria (Lc 15,6.9.32). Ací trobem la resposta de Jesús a eixos fariseus i escribes que el criticaven: qui, considerant-se just, no s'alegra pel fet de que els pecadors s'acosten a la salvació, no ha conegut Déu ni sent com Ell i, per molt religiós que siga, està tan necessitat d'obrir el seu cor a l'amor del Pare, com el fill que ha marxat de casa.

Amb la meua benedicció.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La resta, en mans de Déu!

Diàleg després d'una conferència sobre la iniciació i educació en la fe. Un dels presents constata les dificultats d'un entorn descristianitzat com a causa principal del progressiu allunyament; una altra persona assenyalava unes catequesis amb poc contingut que fonamenten superficialment l'experiència religiosa; un tercer carregava la responsabilitat als mateixos joves per la seva indiferència davant la transcendència... Un avi dels més grans digué: «Tot hi pot haver contribuït en major o menor mesura, però voleu dir que els adults no hi tenim també responsabilitat? Hem parlat als joves

de la raó de la nostra fe? Els hem iniciat seriosament, des de petits, en la pregària, en la participació a l'eucaristia dominical, en la celebració del perdó? N'hem estat testimonis? També dels ensenyaments evangèlics?» Seguí un silenci eloqüent. Quan es trencà, la primera intervenció va ser per asseverar el plantejament de l'avi.

A continuació, una senyora va compartir la seva experiència amb senzillesa i dolor alhora: «El creixement en la fe dels nostres fills ha estat un objectiu familiar. Ens hem preocupat per la seva formació catequètica, la iniciació en la pregària, la

pràctica sacramental, la participació comunitària... El resultat ha estat desigual entre els nostres fills i més aviat pobre. Hem fet el que creïem necessari i adequat. No podem oblidar, però, que la fe és un do de Déu.»

És ben cert que la fe és un do. És ben cert, també, que la iniciació i l'educació en la fe comporten una sèrie d'aspectes que la quotidianitat familiar pot oferir amb senzillesa i naturalitat: el primer anunci, la introducció instructiva i planera en els coneixements necessaris; l'experiència vivencial de vida cristiana que situa Jesús, les seves accions i les seves

paraules, en el centre, i que es pot assaborir des de la pregària i des de l'estimació als altres; l'estimació que pot anar esdevenint servei des de l'amor; la celebració dels sacraments que ens va introduint en la comunitat i en la dimensió celebrativa... El testimoni dels pares fa créixer en la fe i pot ajudar a descobrir la relació filial amb Déu Pare, apropant Jesús més i més, potenciant-ne el coneixement, l'estimació i el seguiment. La resta, en mans de Déu! «Déu em va escollir [...] i em va cridar per la seva gràcia» (Ga 1,15).

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRAS DE VIDA

Parábolas de la Misericordia (III): El Padre misericordioso

Entre todas las parábolas de la misericordia que encontramos en el Evangelio de san Lucas, la más conocida es la del hijo pródigo. Estamos ante la que algunos exegetas consideran «la parábola por excelencia». La Iglesia nos la ofrece como texto evangélico para la celebración de la Eucaristía de este cuarto domingo de Cuaresma. Actualmente hay un gran consenso entre los estudiosos de la Sagrada Escritura en que el personaje más importante de la parábola no es el hijo que ha marchado de casa, sino el padre que lo acoge con una «compasión excesiva» cuando este regresa. Por ello muchos piensan que se le debería cambiar el título: no es propiamente una parábola dedicada al hijo pródigo, sino al padre misericordioso.

Estamos ante una parábola con la que Jesús pretende justificar su comportamiento frente a las murmuraciones de los fariseos y escribas que, al ver que «solían acercarse a Jesús todos los publicanos y pecadores a escucharlo» (Lc 15,1), decían: «Ese acoge a los pecadores y come con ellos» (Lc 15,2). Para responder a estas críticas, Jesús les dice tres parábolas: la de la oveja perdida y encontrada (Lc 15,3-7), la de la moneda perdida y encontrada (Lc 15,8-10) y la del hijo pródigo, que también «estaba perdido y lo hemos encontrado» (Lc 15,24.32).

En esta última, Jesús nos situa ante un caso extremo. La decisión del hijo menor es el rechazo más grande que pueda tener un hijo hacia un padre: pedir la herencia en vida del padre es como desearle la muerte. Abandonar la casa es decirle que ya no quiere saber nada de él. Las mismas motivaciones del hijo al regresar no están inspiradas por el amor, sino por el interés. La necesidad es tan grande que le lleva a superar la vergüenza. La reacción del padre se sitúa en el extremo opuesto: para él, su hijo continúa siendo su hijo, por muy grande que haya sido su desprecio. Mientras que los escribas y fariseos ven a los pecadores como tales, Dios los ve como hijos suyos. Jesús tiene esta mirada del Padre: el pecador no deja de ser hijo de Dios.

El padre, al ver al hijo, «se le conmovieron las entrañas» (Lc 15,20). No le deja terminar el discurso que se había preparado. Inmediatamente le restituye a la dignidad de hijo y celebra un banquete. Así manifiesta la alegría que hay en el cielo cuando un pecador se convierte (Lc 15,7.10). Jesús nos descubre que el corazón de Dios no es el de un juez implacable, sino el de un padre misericordioso.

En las tres parábolas se destaca la alegría que sienten el pastor cuando encuentra a la oveja (Lc 1,5), la mujer cuando encuentra la moneda (Lc 15,9) y el padre cuando el hijo regresa a la casa (Lc 15,20); y la invitación a compartir esa alegría (Lc 15,6.9.32). Aquí encontramos la respuesta de Jesús a esos fariseos y escribas que lo criticaban: quien, considerándose justo, no se alegra por el hecho de que los pecadores se acerquen a la salvación, no ha conocido a Dios ni siente como Él y, por muy religioso que sea, está tan necesitado de abrir su corazón al amor del Padre, como el hijo que ha marchado de casa.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Santa Magdalena de Polpis

La tarde del sábado 23 de enero, el Sr. Obispo de la Diócesis de Tortosa, D. Enrique Benavent, realizó la Visita Pastoral a la parroquia de Santa María Magdalena de la ciudad de Santa Magdalena de Polpis. A media tarde en la Casa Consistorial se reunió con la Corporación Municipal, que le informó detalladamente de los principales problemas de

la ciudad como son el paro, la pobreza, la inmigración y el envejecimiento de la población, así como las tareas de los Servicios Sociales del municipio para remediar estos problemas o ayudar en lo posible a las personas que los padecen.

A continuación en el salón parroquial, D. Enrique fue recibido por todas las asociaciones de la localidad, que fueron invitadas al en-

cuentro. Fue un ameno diálogo sobre la problemática de la parroquia, especialmente la Pastoral de Juventud. Los tres niños que se preparan para recibir la primera comunión le hicieron una entrevista.

Al final de la tarde, se celebró la Eucaristía, que presidió el Sr. Obispo, quien pronunció una sentida homilía ante los fieles que llenaban el templo.

El Sr. Alcalde, D. Sergio Bou, aprovechó la ocasión para invitar al Sr. Obispo a las fiestas de Santa María Magdalena, invitación que fue aceptada. Todo un signo de alegría en la visita del Pastor.

Santiago Añó

Trobada de confirmació a Càlig

El dissabte 23 de gener i envoltats d'un ambient festiu, els joves dels diferents grups de catequesi de confirmació de Benicarló, junt amb els seus acompanyants, ens vam apropar fins a l'ermita del Socors de Càlig per viure una jornada de germanor i pregària.

A l'arribar, les germanes trinitàries ens van donar la benvinguda i després en pelegrinatge ens vam dirigir cap a l'ermita on amb

jocs, treball en grups i moments de pregària es va treballar el lema «Fent camí» i es va aprofundir una mica més sobre les Obres

de Misericòrdia les quals estem convidats a viure en aquest Any Jubilar.

Carlos Sánchez Redorat

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

La comunitat

La comunitat cristiana és la casa d'aquells que creuen en Jesús com a font de la fraternitat entre tots els homes. L'Església camina enmig dels pobles, en la història dels homes i les dones, dels pares i les mares, dels fills i les filles: aquesta és la història que compta per al Senyor. La família és l'àmbit de la nostra iniciació —institucional, indeleble— en aquesta història. És una història de vida plena, que acabarà en la contemplació de Déu per tota l'eternitat en el cel, però comença en la família.

El Fill de Déu va aprendre la història humana per aquesta via, i la va recórrer fins al final (cf. He 2,18;5,8). Quan va deixar Natza- ret i va començar la vida pública,

Jesús va formar entorn seu una comunitat, una «assemblea», és a dir, una *con-vocació* de persones.

Aquest és el significat de la paraula *església*.

Als Evangelis, l'assemblea de Jesús té la forma d'una família i d'una família acollidora.

I Jesús no deixa d'acollir i de parlar amb tots, també amb qui ja no espera trobar Déu en la seva vida. És una lliçó forta per a l'Església. Per tal que aquesta realitat de l'assemblea de Jesús estigui viva en l'avui, cal revifar l'aliança entre la família i la comunitat cristiana. Podríem dir que la família i la parròquia són els dos llocs on es realitza aquesta comunió d'amor que troba la seva font última en Déu mateix.

Una Església de veritat, d'acord amb l'Evangelí, no pot tenir altra forma que la d'una casa acollidora, amb les portes obertes, sempre.

Reforçar el vincle entre família i comunitat cristiana és avui indispensable i urgent. Certament, cal una fe generosa per a tornar a trobar la intel·ligència i la valentia per a renovar aquesta aliança.

Naturalment, també la comunitat cristiana ha de fer la seva part. Que les famílies prenguin la iniciativa i sentin la responsabilitat d'aportar els seus dons preciosos per a la comunitat.

(Dimecres, 9 de setembre de 2015.)

Pregària ecumènica a la Catedral de Tortosa

El divendres 22 de gener, se celebrà a la Catedral una Pregària ecumènica de cristians catòlics, ortodoxos, evangèlics i anglicans, dintre la «Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians» del 18 al 25 de gener. El lema d'aquest any és: «**Proclameu la grandesa del Senyor**» (1Pe 2,9).

La Pregària ecumènica va tenir lloc a la capella de la Mare de Déu de la Cinta.

S'inicià amb l'entrada solemne dels celebrants: Rv. Brian Warrillow de l'Església anglicana qui portava el ciri, Daniel Verge, pastor de l'Església evangèlica, amb la sal, acompanyant tots dos el nostre bisbe Enrique, qui portava la Bíblia. Mentre, el cor Adoremus de l'Església evan-

gèlica d'Amposta cantà: *Enciende una luz*. Els cants dels fidels va dirigir-los Mn. Xavier Margalef. Partici-

paren de la celebració, el degà del Capítol Catedral, Mn. José Luis Arín, el delegat d'Ecumenisme, Mn. Emi-

lio Igual, altres preveres i fidels cristians de diferents confessions de l'Aldea, Ampolla, Amposta, la Sènia, Masdenverge, Perelló, Roquetes i Tortosa.

Després d'escoltar i meditar la Paraula de Déu es van fer unes pregàries d'esperança i es va resar el Parnostre, cadascú amb la seua pròpia llengua. El Sr. Bisbe va fer una pregària per compartir la pau, acompanyada del cant: *Unint les mans, germans*. Acabarem la celebració cantant *Enciende una luz*.

Vam viure una bona experiència de Pregària ecumènica, que ens ajudà a sentir-nos més germans, tots els cristians de les diferents confessions.

Maria Joana Querol

Festa de Sant Francesc Gil de Federich, patró de les Missions

El diumenge 24 de gener, la Delegació de Missions de la diòcesi, conjuntament amb els comerciants i l'associació Gil de Federich, vam celebrar la festa del nostre patró amb una Missa solemne a la Capella de la Cinta. Va participar la coral Preludi a Caro de Roquetes, que contribuï a que la celebració fos més reeixida. També hi eren presents l'alcalde de Tortosa, regidors/es, la Reial Arxiconfraria de la Mare de Déu de la Cinta i fidels tortosins.

S'inicià la celebració amb la monició de la secretària de la Delegació de Missions dient el motiu d'aquesta celebració: transmetre aquells ensenyaments que hem rebut dels primers testimonis de Jesús. Sant Francesc Gil de Federich en féu d'a-

questa tasca la missió de la seva vida. El Sr. Vicari general i rector de la parròquia del Sant Crist de la Catedral, Mn. José Luis Arín, presidí l'Eucaristia.

Donem gràcies a Déu per aquest sant tortosí de qui el poeta Bellpuig, també tortosí, va escriure el drama *Sang tortosina*, basat en la vida i en la mort del nostre sant.

Després els membres de la Delegació de Missions ens vam adreçar a la Casa d'Espiritualitat «Sant Enric d'Ossó» per celebrar la reunió reglamentària, estudiant, analitzant i comentant els diferents punts de l'Ordre del Dia. En acabar vam compartir un dinar de germanor.

Delegació de Missions

AGENDA

► Dilluns, 7 de març:

—Teresianes, recés de Quaresma del clergat.

► Dimarts, 8 de març:

—Tortosa, Visita Pastoral al col·legi Sagrada Família.

► Dissabte, 12 de març:

—Benicarló, 19 h, benedicció de la imatge de la Confraria «Jesús Nazare».

► Diumenge, 13 de març:

—Campredó, 11 h, Missa Estacional.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

7. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Is 65,17-21 / Sl 29 / Jo 9,1-41]. Santa Perpètua i la seva serventa Felicitat, mrs. a Cartago (203); sant Teòfil, bisbe.

8. ■ Dimarts [Ez 47,1-9.12 / Sl 45 / Jo 5,1-3a.5-16]. Sant Joan de Déu (1495-1550), rel. portuguès, fund. a Granada de l'Orde Hospitalari (OH), patró dels malalts i dels bombers; sant Veremon (Bermudo) d'Irache, abat; santa Aurèlia de Niça, mr.; beat Faust Míguez, prev.

9. ■ Dimecres [Is 49,8-15 / Sl 144 / Jo 5,17-30]. Santa Frances-

ca Romana (1384-1440), rel. viuda, fund. Oblates benedictines; sant Pacià, bisbe de Barcelona (s. iv); sant Dagobert, laic.

10. ■ Dijous [Ex 32,7-14 / Sl 105 / Jo 5,31-47]. Sant Simplicí, papa (468-483); sant Macari, bisbe de Jerusalem; sant Càndid o Candi, mr.; santa Maria Eugènia de Jesús, rel., fund. de les Religioses de l'Assumpció.

11. ■ Divendres [Sa 2,1a.12-22 / Sl 33 / Jo 7,1-2.10.14.25-30]. Sant Eulogi, prev. de Còrdova i mr. (859); santa Àurea (Oria), vg., aba-

dessa de Villavelayo (Castella); santa Rosina, vg.

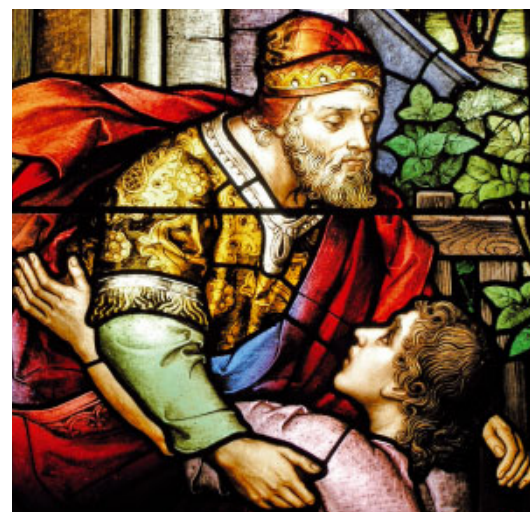
12. ■ Dissabte [Jr 11,18-20 / Sl 7 / Jo 7,40-53]. St. Innocenci I, papa (401-417); St. Maximilià, militar mr. (295); St. Bernat, bisbe; St. Teòfanès, monjo; beat Lluís Orione, prev. salesià; beata Àngela Salawa.

13. ■ Diumenge vinent, V de Quaresma (lit. hores: 1a setm.) [Is 43,16-21 / Sl 125 / Fl 3,8-14 / Jo 8,1-11]. Sant Roderic (Rodrigo) i sant Salomó, mrs. (863) a Còrdova; santa Patrícia, mr.; sant Ramir (s. vi), monjo i mr.

Diumenge IV de Quaresma

COMENTARI

Els qui viuen en Crist són una creació nova

El llibre de Josuè, dins crònica històrica, porta catequesi profètica per un Poble que viu abatut a Babilònia. El millor és recordar que Déu sempre compleix fidelment amb el seu Poble.

Per això el *mannà*, do diví per travessar el desert, s'ha acabat i és substituït per *les collites del país de Canaan* del què ja han pres possessió.

Valor clau del Ministeri apostòlic és *el missatge de la reconciliació*. Tot i *portar el tresor del Ministeri en gerres de terrissa (2Co 4,7)*, dins *el tresor del Ministeri* ocupa sempre un lloc cabdal *el servei de la reconciliació*. Ahir i avui.

El model perfecte ho és el Pare misericordiós, que *els repartí els béns*: per què? Serà per a mal!

El bé suprem de restar a casa amb el pare i els germans amb amor no es pot imposar a la força.

El fill més jove reflexionà constatant: «*Quants treballadors del meu pare tenen pa de sobres i aquí jo m'estic morint de fam!*». El contrast entre fill i treballador queda substituït pel de romandre a casa i marxar de casa.

El propòsit d'anar a trobar el pare s'acompanya amb la promesa d'una triple confessió: a) *Pare, he pecat*; b) *Ja no mereixo que em diguin fill teu*; c) *Pren-me entre els teus treballadors*.

La paradoxa del *pare que corre* i el *fill que camina* indica que la reconciliació és més fruit de l'amor misericordiós del pare que de la conversió total del fill. *El pare el besà* abans que confessés a) i b) però sense deixar-li dir c). Dir-li al pare «*Pren-me com a treballador*» és dir-li «*Pren-me com a no-fill*» i això equival a dir-li «*Tracta'm com si no em fossis pare*». Això mai de la vida!

La «penitència» és de joia: *Vestiu-lo amb el vestit millor, poseu-li un anell per celebrar-ho*. Tot i que pel fill gran la festa sigui motiu d'estranyesa.

Fill, tot el que és meu és teu: perfecta definició del que és ser fill de Déu. Que tot allò prioritari en l'estil de Déu ho és per tot fill seu. És així?

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre de Josuè (Js 5,9a.10-12)

En aquells dies, el Senyor digué a Josuè: «Avui us he alliberat de la ignomínia d'Egipte.» Llavors els israelites acamparen a Galgala, a la plana de Jericó, i van celebrar-hi la festa de Pasqua, al vespre del dia catorze del mes. L'endemà de la Pasqua, des del matí, menjaren productes del país, pa sense llevat i gra torrat. Des d'aquell dia que van menjar els productes del país, no caigué més el mannà. Els israelites, no tenint ja mannà, menjaren de les collites del país de Canaan durant aquell any.

▶ Salm responsorial (33)

R. *Tasteu i veure que n'és de bo el Senyor.*

Beneiré el Senyor en tot moment, / tindrè sempre als llavis la seva lloança. / La meua ànima es gloria en el Senyor; / se n'alegraran els humils quan ho sentin. R.

Tots amb mi glorifiqueu el Senyor, / exaltem plegats el seu nom. / He demanat al Senyor que em guiés: / ell m'ha escoltat, res no m'espanta. R.

Alceu vers ell la mirada. / Us omplirà de llum i no haureu d'abaixar els ulls avergonyits. / Quan els pobres invoquen el Senyor, / els escolta i els salva del perill. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,17-21)

Germans, aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou. I tot això és obra de Déu, que ens ha reconciliat amb ell mateix per Crist i ens ha confiat a nosaltres aquest servei de la reconciliació. Perquè Déu, en Crist, reconciliava el món amb ell mateix, no retraient-li més les culpes, i a nosaltres ens ha encomanat que portéssim el missatge de la reconciliació. Per tant, nosaltres fem d'ambaixadors de Crist, i és com si Déu mateix us exhortés a través nostre. Us ho demanem en nom de Crist: reconcilieu-vos amb Déu. Déu va tractar com a pecador aquell que no havia experimentat el pecat, perquè en ell nosaltres poguéssim ser justos segons la justícia de Déu.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

(Lc 15,1-3.11-32)

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.» Jesús els proposà aquesta paràbola: «Un home tenia dos fills. Un dia, el més jove digué al pare: «Pare, dona'm la part de l'herència que em toca.» Ell els repartí els seus béns. Pocs dies després, el més jove arreplegà tot el que tenia, se n'anà cap a un país llunyà i, un cop allà, dilapidà els seus béns portant una vida dissoluta. Quan ho hagué malgastat tot vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat. Llavors es llogà a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. Llavors reflexionà dintre seu: «Quants treballadors del meu pare tenen pa de sobres, i aquí jo m'estic morint de fam! Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu; pren-me entre els teus treballadors.» I se n'anà a trobar el seu pare. Encara era lluny que el seu pare el veié i es commogué, correngué a tirar-se-li al coll i el besà. El seu fill li digué: «Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu.» Però el pare digué als criats: «Porteu de pressa el vestit millor i vestiu-lo, poseu-li un anell i calçat, porteu el vedell gras per celebrar-ho, mateu-lo i mengem, perquè aquest fill meu, que ja donava per mort, ha tornat viu; ja el donava per perdut i l'hem trobat.» I es posaren a celebrar-ho. Mentrestant el fill gran tornà del camp. Quan s'acostava a casa sentí músiques i balls i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. Ell li digué: «Ha tornat el teu germà. El teu pare, content d'haver-lo recobrat amb bona salut, ha fet matar el vedell gras.» El germà gran s'indignà i no volia entrar. Llavors sortí el pare i el pregava. Però ell li respongué: «He passat tants anys al teu servei, sense haver desobeït mai ni un sol dels teus manaments, i no m'has donat mai un cabrit per fer festa amb els meus amics, i ara que torna aquest fill teu després de consumir els teus béns amb dones públiques, fas matar el vedell gras?» El pare li contestà: «Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que jo tinc és teu. Però ara hem d'alegrar-nos i fer festa, perquè aquest germà teu, que ja donàvem per mort, ha tornat viu; ja el donàvem per perdut i l'hem trobat.»

▶ Lectura del libro de Josuè (Jos 5,9a.10-12)

En aquellos días, el Señor dijo a Josué: —Hoy os he despojado del oprobio de Egipto. Los israelitas acamparon en Guilgal y celebraron la pascua al atardecer del día catorce del mes, en la estepa de Jericó.

El día siguiente a la pascua, ese mismo día, comieron del fruto de la tierra: panes ácimos y espigas fritas.

Cuando comenzaron a comer del fruto de la tierra, cesó el maná. Los israelitas ya no tuvieron maná, sino que aquel año comieron de la cosecha de la tierra de Canaán.

▶ Salmo responsorial (33)

R. *Gustad y ved qué bueno es el Señor.*

Bendigo al Señor en todo momento, / su alabanza está siempre en mi boca; / mi alma se gloria en el Señor: / que los humildes lo escuchen y se alegren. R.

Proclamad conmigo la grandeza del Señor, / ensalcemos juntos su nombre. / Yo consulté al Señor, y me respondió, / me libró de todas mis ansias. R.

Contempladlo, y quedaréis radiantes, / vuestro rostro no se avergonzará. / Si el afligido invoca al Señor, / él lo escucha y lo salva de sus angustias. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Co 5,17-21)

Hermanos: El que es de Cristo es una creatura nueva: lo antiguo ha pasado, lo nuevo ha comenzado. Todo esto viene de Dios, que por medio de Cristo nos reconcilió consigo y nos encargó el servicio de reconciliar. Es decir, Dios mismo estaba en Cristo reconciliando al mundo consigo, sin pedirle cuentas de sus pecados, y a nosotros nos ha confiado el mensaje de la reconciliación. Por eso, nosotros actuamos como enviados de Cristo, y es como si Dios mismo os exhortara por medio nuestro. En nombre de Cristo os pedimos que os reconciliéis con Dios. Al que no había pecado, Dios lo hizo expiar nuestros pecados, para que nosotros, unidos a él, recibamos la salvación de Dios. Palabra de Dios.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas

(Lc 15,1-3.11-32)

En aquel tiempo, solían acercarse a Jesús los publicanos y los pecadores a escucharle. Y los fariseos y los escribas murmuraban entre ellos: —«Ése acoge a los pecadores y come con ellos.» Jesús les dijo esta parábola: —«Un hombre tenía dos hijos; el menor de ellos dijo a su padre: «Padre, dame la parte que me toca de la fortuna.» El padre les repartió los bienes. No muchos días después, el hijo menor, juntando todo lo suyo, emigró a un país lejano, y allí derrochó su fortuna viviendo perdidamente. Cuando lo había gastado todo, vino por aquella tierra un hambre terrible, y empezó él a pasar necesidad. Fue entonces y tanto le insistió a un habitante de aquel país que lo mandó a sus campos a guardar cerdos. Le entraban ganas de llenarse el estómago de las algarrobas que comían los cerdos; y nadie le daba de comer. Recapacitando entonces, se dijo: «Cuántos jornaleros de mi padre tienen abundancia de pan, mientras yo aquí me muero de hambre. Me pondré en camino adonde está mi padre, y le diré: Padre, he pecado contra el cielo y contra ti; ya no merezco llamarme hijo tuyo: trátame como a uno de tus jornaleros.» Se puso en camino adonde estaba su padre; cuando todavía estaba lejos, su padre lo vio y se conmovió; y, echando a correr, se le echó al cuello y se puso a besarlo. Su hijo le dijo: «Padre, he pecado contra el cielo y contra ti; ya no merezco llamarme hijo tuyo.» Pero el padre dijo a sus criados: «Sacad en seguida el mejor traje y vestido; ponle un anillo en la mano y sandalias en los pies; traed el ternero cebado y matadlo; celebremos un banquete, porque este hijo mío estaba muerto y ha revivido; estaba perdido, y lo hemos encontrado.» Y empezaron el banquete. Su hijo mayor estaba en el campo. Cuando al volver se acercaba a la casa, oyó la música y el baile, y llamando a uno de los mozos, le preguntó qué pasaba. Éste le contestó: «Ha vuelto tu hermano; y tu padre ha matado el ternero cebado, porque lo ha recobrado con salud.» Él se indignó y se negaba a entrar; pero su padre salió e intentaba persuadirlo. Y él replicó a su padre: «Mira: en tantos años como te sirvo, sin desobedecer nunca una orden tuya, a mí nunca me has dado un cabrito para tener un banquete con mis amigos; y cuando ha venido ese hijo tuyo que se ha comido tus bienes con malas mujeres, le matas el ternero cebado.» El padre le dijo: «Hijo, tú siempre estás conmigo, y todo lo mío es tuyo: deberías alegrarte, porque este hermano tuyo estaba muerto y ha revivido; estaba perdido, y lo hemos encontrado.»